

[Holger K. Nielsen]

Vi er i den forbindelse meget tilfredse med, at kulturministeren var villig til at gå med til en bredere afgrænsning af deltagerkredsen. Den var lidt vel snæver i det første udkast. Vi er også meget tilfredse med, at kulturministeren kunne gå med til en større fleksibilitet i undervisningen. Vi mente, at der var lagt for stramme rammer i lovdokumentet, i og med at der er tale om et uddannelsesområde, hvor det måske ikke er hensigtsmæssigt, og derfor er det godt, at man lempede de pædagogiske krav.

Et af de springende punkter har været økonomien. Der er jo det specielle ved daghøjskoleområdet, at noget af det, man har fået hidtil, bliver kanaliseret over til kommunerne gennem bloktilskud. Men daghøjskolerne ligger jo meget spredt over hele landet, og ikke alle kommuner har daghøjskoler. Derfor er det i hvert fald meget vigtigt, at man får fat på statens del af finansieringen, og vi er tilfredse med, at det lykkedes at få bevillingen til daghøjskolerne og produktionsskolerne sat op i sidste fase. Det var en forudsætning for, at vi i sidste ende ville støtte denne lov.

Men alt i alt synes vi, der har været tale om en meget god proces, og vi synes, at regeringen har vist virkelig vilje til at få et bredt samarbejde om denne vigtige lovgivning.

Helge Sander (V):

Ved førstebehandlingen i januar 1990 kaldte jeg denne lov for årets vigtigste lov her i Folketinget, først og fremmest fordi den handler om mennesker og dækker et kolossalt bredt udsnit af den danske befolkning, og det mener jeg fortsat er tilfældet. Jeg mener også, at vi måske har fået gjort verdens bedste fritidslov til verdens mest liberale og decentrale folkeoplysningslov.

Der er sket meget siden førstebehandlingen, og der er også kommet en lang række ændringsforslag. Men alt i alt synes jeg, det er vigtigt at fastholde, at hovedprincipperne stadig er gældende, nemlig at staten udstikker de overordnede rammer, kommunerne de økonomiske rammer, og at brugerne udfylder dem på en sådan måde, at den lokale forankring er til stede, og at der i høj grad bliver mulighed for, at det er dem, der skal have glæde af loven, som også kommer til at præge arbejdet ude i kommunerne.

Normalt er det vel således, når en regering fremsætter et lovforslag, at man håber og arbej-

der for, at det skal gå igennem i den form, som det har ved fremsættelsen. Her er der dog et eksempel på, som det også klart fremgik af ministerens og ordførernes taler ved førstebehandlingen, at man var indstillet på at få det tillempt på de områder, hvor det kunne være formålstjenligt. Og vi må da erkende, at den lange udvalgsbehandling har betydet, at vi har fået sat fokus på nogle områder, som måske ikke var klart afdækket ved førstebehandlingen, og derfor føler vi i Venstre, at vi har fået en virkelig god lov ud af det, som forhåbentlig kan bære igennem. Vi må jo erkende, at vi har et enkelt lille udestående, som de tidligere ordførere allerede har været inde på.

Først og fremmest vil vi gerne fremhæve, at vi har fået stærke folkeoplysningsudvalg, efter at kommunalbestyrelsesmedlemmerne er kommet med. Vi tror, det giver et bedre samspil med kommunalbestyrelserne, et mere effektivt arbejde, hvor man ude i kommunerne også helt sikkert vil opleve en form for selvjustits, der gør, at området i højere grad vil klare sig selv, end tilfældet er i dag. Og der er ikke tvivl om, at det samspil, der er lagt op til her mellem brugerne og kommunalpolitikkerne, skulle give en tilfredsstillende lokal fritids- og kulturpolitik.

Jeg mener også, der er grund til at fremhæve den opblødning af aldersgrænserne, der er sket. Det giver bedre mulighed for undervisning og aktivitet på tværs af generationerne, og det synes vi i hvert fald er noget meget naturligt.

En alt for stor del af debatten har jo været præget af de grænsedragninger, der har været på motionsgymnastikkens område, og vi er nu landet på det sted, som organisationerne har bedt os om. I hvert fald er det den aftale, som idrætten og aftenskolerne indgik for nogen tid siden, der er gældende nu. Men vi må jo stadig væk fastholde, og det synes jeg ikke er fremgået helt klart af de tidligere ordførertaler, at selv om vi nu har lavet denne ændring i betænkningen, er det jo stadig væk således, at man kan afgøre lokalt, hvordan og hvorledes man skal forholde sig. Det er stadig væk et lokalt spørgsmål, men det er klart, vi har lagt lidt andre kort på bordet med disse ændringsforslag.

Men i øvrigt mener jeg, det er et så vigtigt og så bredt et område, at vi virkelig må appellere til de lokale kræfter – her tænker jeg selvfølgelig direkte på idrætten og oplysningsforbundene – om at samarbejde om at få det bedst muli-